

кримінально переслідуваними й інші форми корупції, які не згадані у конвенціях. Водночас встановлення єдиного конвенційного переліку корупційних діянь закладає тенденцію до зближення національного законодавства держав та сприяє формуванню єдиної загальносвітової «антикорупційної мови», понятійного апарату, без яких ефективна антикорупційна політика унеможливується.

Список використаних джерел

1. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції [Електронний ресурс] // режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16.
2. Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією [Електронний ресурс] // режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_101.
3. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності [Електронний ресурс] // режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_789.
4. Богуш Г.И. Коррупция и международное сотрудничество в борьбе с ней: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук – М., 2004. – 18 с.
5. Кодекс поведінки посадових осіб з підтримання правопорядку, прийнятий Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН від 17 грудня 1979 р. [Електронний ресурс] // режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_282.
6. Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією [Електронний ресурс] // режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_102.
7. Міжамериканська конвенція проти корупції [Електронний ресурс] // режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/998_089.

Кузьменко Ігор Григорович,

ад'юнкт докторантури та аспірантури
Національної академії внутрішніх справ

УПРАВЛІНСЬКІ МЕХАНІЗМИ ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В ОРГАНАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Корупція в Україні сягнула великих масштабів, проникла в правоохоронну систему, зокрема органи Національної поліції України, створюючи реальну загрозу національній безпеці країни а також визнанню її авторитету світовою спільнотою. Відповідно до «Стратегії розвитку Міністерства внутрішніх справ України», затвердженої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 22 жовтня 2014 року № 1118-р [1, с. 7], дана проблема стає щораз актуальнішою, потребує ефективних теоретичних і практичних заходів профілактики й активного протистояння корупційним ризиків в системі кадрового забезпечення, оперативно-службової діяльності зокрема управлінського складу органів Національної поліції.

Дослідженню проблем боротьби з корупцією, її проявів у поліцейському середовищі вже приділено чимало уваги науковців і практиків, зокрема, В. Д. Гвоздецького, О. Ф. Гіди, А. І. Долгова, М. І. Камлика, Я. Ю. Кондратьєва, М.А. Краснова, С. В. Кушнарєва, М. І. Мельника, В. Д. Сушенка, М. І. Хавронюка, О. В. Шаповалова та інших. Факти корупційних проявів з боку управлінських кадрів вимагають знову привернути увагу науковців до виявлення й усунення причин, що їх породжують.

Існують різні підходи до визначення її поняття й суті, причин та умов, що її породжують і які їй сприяють, шляхів профілактики й боротьби з нею.

Формулювання поняття корупції стосовно управлінських кадрів поліції міститься в Рекомендаціях Комітету міністрів державам – членам Європейського кодексу поліцейської етики, воно охоплює такі дії чиновників поліції, як підкуп, підробка чи знищення доказів, фаворитизм, кумівство тощо, що мають своїм підґрунтям зловживання повноваженнями, пов'язаними з поліцейськими функціями.

Міжнародною асоціацією шефів поліції та Національним центром з питань політики забезпечення законності, корупцією в поліції теж визнаються такі дії, які тягнуть за собою неправильне застосування або зловживання офіцером поліції своїми повноваженнями так, щоб здобути особисту користь для себе або інших [2, с. 40]. Як будь-який вид заборонених відносин, у які вступає поліцейський чиновник, маючи офіційний статус, і незаконно отримує за це матеріальну винагороду чи вигоду або очікує на їх отримання, формулюється поняття корупції в поліції у багатьох зарубіжних наукових виданнях [3, с. 105].

Корупція, як правило, є наслідком безконтрольності або неналежного контролю за діяльністю працівників поліції під час реалізації оперативно-службових завдань або за його поведінкою в позаслужбовий час і в побуті з боку як його безпосередніх командирів і начальників, так і по лінії спеціальних контрольних органів і підрозділів. Корупційна поведінка є характерною насамперед для схильних до цього осіб.

Отже, корупція в органах Національної поліції – це завжди активні навмисні й цілеспрямовані дії, пов'язані з використанням чи зловживанням владними повноваженнями і спрямовані на отримання вигоди в особистих цілях або на користь інших осіб, вчинені схильними до цього працівниками поліції, як правило, внаслідок безконтрольності або недостатнього контролю за їхньою діяльністю на службі чи в позаслужбовий час з боку безпосередніх командирів і начальників та спеціальних контрольних підрозділів. У результаті чого, дане поняття дає можливість відповісти на запитання: хто і чому з собового складу Національної поліції стає на шлях корупційної поведінки, дозволяє виявити і проаналізувати справжні причини й умови, зрозуміти мотивацію корупційних діянь, запропонувати оптимальні, найефективніші заходи профілактики і протидії корупції в

поліцейських колективах аж до повного викорінення з них цього найнебезпечнішого соціального зла.

З огляду на викладене зрозуміло, що профілактика і запобігання корупції в системі кадрового забезпечення органів Національної поліції повинні розпочинатися на стадії підбору кандидатів на службу в поліцію. Водночас необхідно піддавати гласності випадки негідної поведінки тих, хто зрадив Присязі працівника поліції, став на шлях здирництва й корупції, рішуче викривати причини та умови, що сприяли цьому, інформувати про наслідки реагування і вжиті заходи, насамперед мешканців регіону, в якому це порушення мало місце.

Практична реалізація вищенаведених пропозицій сприятиме створенню й підсиленню в органах і підрозділах Національної поліції України атмосфери подолання корупційних проявів у свідомості кожного управління.

Список використаних джерел

1. «Стратегії розвитку Міністерства внутрішніх справ України», затверджені розпорядженням Кабінету Міністрів України від 22 жовтня 2014 року № 1118-р.

2. Міжнародно-правові акти та законодавство окремих країн про корупцію / упоряд. М. І. Камлик та ін. – К.: Школяр, 1999. – 478 с.

3. Протидія корупції в органах внутрішніх справ України // Бюлетень МВС України. – 2008. – № 176. – 112 с.

Кучменко Святослав Володимирович,
здобувач наукової лабораторії з проблем
досудового розслідування ННІ № 1
Національної академії внутрішніх справ

ЛЕГАЛІЗАЦІЯ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ В УКРАЇНІ: КОРУПЦІЙНІ РИЗИКИ

Питання щодо узаконення володіння вогнепальною зброєю пересічними громадянами на території нашої держави залишається дискусійним та надзвичайно популярним як серед політиків, так і серед громадськості протягом всього періоду існування незалежної України. Дискусія навколо згаданої тематики, у зв'язку з подіями на Сході та Півдні нашої держави за останні декілька років лише значно загострилась, адже велика кількість не облікованої правоохоронними органами України зброї потрапила «у руки» як цивільного населення, так і злочинців та раніше судимих осіб.

Такий стан справ є вкрай негативним, однак на наш погляд цілком прогнозованим. Адже, проведення на території України Операції Об'єднаних Сил внаслідок тимчасової окупації окремих територій Луганської та Донецької областей не зважаючи на значні зусилля правоохоронців та ЗС України, все ж сприяє незаконному потраплянню